

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **W. E. D.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2025, č. j. OAM-808/DS-D03-K11-R2-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2025, č. j. OAM-808/DS-D03-P05-2023 žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Toto rozhodnutí zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2025, č. j. 31 Az 3/2025-45 a věc vrátil žalovanému, neboť ve smyslu § 32 odst. 9

zákonu o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany zohlednil i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva. Za novou a důležitou skutečnost, která mohla vést k vážné újmě, považoval soud zejména opakované porušování příměří mezi Libanonem a Izraelem, kdy soudu bylo známo, že útoky probíhaly i v hlavním městě Bejrút. Dále vzal soud v potaz i probíhající válku mezi Izraelem a Íránem, která vypukla v červnu 2025, a která mohla mít dopad i na Libanon.

3. Po zrušení prvního rozhodnutí žalovaný do správního spisu doplnil řadu dokumentů týkajících se dostupnosti léčby chorob, kterými trpí žalobce a dokumentů zabývajících se bezpečnostní a politickou situací v Libanonu.
4. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím opět rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce, stejně jako v jeho první žalobě, nesouhlasil se závěrem žalovaného, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem legalizace pobytu v České republice. Podle žalobce žalovaný své závěry opřel zejména o skutečnost, že žádost nepodal bezprostředně po svém příjezdu. Žalobce však poukazuje na judikaturu, podle níž čas podání žádosti nemá relevanci pro posouzení její důvodnosti (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 41 Az 21/2021-42, č. j. 41 Az 20/2021-39 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 27/2019-52).
7. Podle názoru žalobce, pokud měl žalovaný za to, že žádost je účelová, měl ji zamítnout jako zjevně nedůvodnou dle § 16 zákona o azylu ve lhůtě 90 dnů. Namísto toho však vedl řízení nepřiměřeně dlouho a rozhodl až po více než roce a čtyřech měsících. Pokud žalobce mohl po tuto dobu využívat výhod zdravotního pojištění a zdravotní péče, jednalo se pouze o důsledek nečinnosti žalovaného, nikoli o účelovost žádosti. Žalobce dále namítal, že žalovaný posuzoval jeho žádost tendenčně, předem ji považoval za účelovou a nevěnoval se objektivně jednotlivým podmínkám pro udělení ochrany.
8. Žalobce dále namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho zdravotní stav a otázku dostupnosti léčby v zemi původu. Tvrdí, že jeho závažné onemocnění může představovat důvod pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.
9. Dodal, že do 30. 9. 2025 umožňoval § 14 zákona o azylu udělení humanitárního azylu, avšak zákon č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela zákona o azylu“) tuto možnost zrušila a přechodná ustanovení (čl. II, bod 9) novely zákona o azylu vyloučila jeho udělení i v dříve zahájených řízeních. Podle žalobce jde o zakázanou pravou retroaktivitu, neboť nelze novou právní úpravou zpětně měnit právní následky jednání učiněných v minulosti, pokud nejde o výjimečnou situaci odůvodněnou závažným veřejným zájmem. Tvrdí, že měl legitimní očekávání, že jeho žádost bude posouzena podle právního stavu účinného v době podání, který udělení humanitárního azylu připouštěl.

10. I v případě, že by šlo o nepravou retroaktivitu, považuje ji žalobce za protiústavní. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle níž může být i nepravá retroaktivita nepřijatelná, pokud bez dostatečného důvodu zasahuje do legitimního očekávání jednotlivce (např. Pl. ÚS 2/02, Pl. ÚS 53/10). Podle žalobce zákonodárce neprokázal žádný závažný veřejný zájem, který by odůvodnil okamžité a plošné vyloučení humanitárního azylu i v řízeních zahájených před účinností novely.
11. Žalobce zdůraznil, že institut humanitárního azylu, existující v českém právu více než 30 let, představoval významný lidskoprávní nástroj ochrany osob, které nesplňovaly podmínky azylu ani doplňkové ochrany. Uvedl, že jeho podoba byla koncipována tak, aby odpovídala požadavkům unijního práva na odlišení národních forem ochrany od forem upravených kvalifikační směrnici. Podle žalobce proto legislativní změna mohla dopadat pouze na žádosti podané po nabytí účinnosti novely, nikoli na dříve zahájená řízení.
12. Žalobce namítl, že přechodné ustanovení čl. II bodu 9 novely zákona o azylu činí možnost získat národní humanitární azyl závislou výhradně na tom, kdy žalovaný rozhodne, nikoli na době podání žádosti či na jiných rozhodných skutečnostech. Tvrdí, že tím vzniká nerovnost mezi žadateli ve shodném postavení, jejichž žádosti budou posouzeny rozdílně jen podle toho, zda bylo rozhodnuto před 1. 10. 2025 nebo po něm. Podle žalobce takové rozlišování postrádá racionální důvod a je v rozporu s principem rovnosti dle čl. 1 Listiny. Dodal, že úprava současně umožňuje správnímu orgánu oddalovat rozhodnutí a tím dosáhnout pro sebe příznivějšího právního režimu, což považuje za prostor pro libovůli a rozpor se zásadami právního státu dle čl. 1 odst. 1 Ústavy. Proto navrhl, aby soud využil oprávnění podle § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu a podal návrh na zrušení tohoto přechodného ustanovení.
13. Žalobce uvedl, že trpí závažným chronickým onemocněním, a to diabetem mellitus 2. typu, nefropatií, diabetickou polyneuropatií, diabetickou retinopatií, hyperlipoproteinémií, esenciální hypertenzí a chronickou ischemickou chorobou srdeční. Žalobce se léčil s uvedenými onemocněními již v Libanonu, avšak kvůli nedostatku potřebných léků tam nemohl v léčbě pokračovat. Jeho zdravotní stav se následně zhoršil, objevily se komplikace cukrovky a hrozila mu amputace nohy. Teprve léčba ve Švédsku, Německu a České republice vedla ke zlepšení. Pokud by se musel vrátit do vlasti, hrozí, že nebude mít přístup k nezbytné léčbě, což by mohlo výrazně zhoršit jeho zdravotní stav a způsobit opakování závažných obtíží.
14. K situaci v Libanonu žalobce uvádí, že země od roku 2019 čelí krizi zdravotního systému způsobené ekonomickým kolapsem, pandemií, výbuchem v bejrútském přístavu a zhoršenou bezpečnostní situací. Krize vedla k uzavírání nemocnic, odchodu zdravotnického personálu do zahraničí, výpadkům elektřiny a dlouhodobému nedostatku a zdražení léků. Odkazuje na zprávy mezinárodních organizací, které popisují výrazné zdražení léků a zdravotnického materiálu, požadavky nemocnic na platby v hotovosti a omezený přístup pacientů ke specialistům. Některé studie uvádějí, že průměrné měsíční náklady na léčbu diabetu představovaly 15–20 % průměrného měsíčního příjmu, přičemž měsíční náklady na inzulín v roce 2023 přesahovaly vyšší minimální mzdy.
15. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil závěry o dostupnosti léčby v Libanonu. Ačkoli odkázal na informace EUAA – MedCOI a OAMP, neuvedl konkrétní podklady, z nichž závěr o adekvátní a dostupné léčbě vychází. Dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s judikaturou ESLP, zejména s rozsudkem Paposhvili proti Belgii, který
Za správnost vyhotovení: R. V.

vyžaduje posouzení reálného přístupu k léčbě, včetně nákladů. Z rozhodnutí podle žalobce nevyplývá, že by se touto otázkou žalovaný zabýval. Žalovaný rovněž neodůvodnil, proč považuje zprávy předložené žalobcem z let 2019–2023 za neaktuální.

16. Žalobce poukázal na to, že ozbrojený konflikt mezi Libanonem a Izraelem, probíhající od roku 2023, měl ničivé dopady na zdravotnický sektor, který byl častým terčem útoků. Přestože od listopadu 2024 platil klid zbraní, podle žalobce pokračovaly izraelské útoky i v roce 2025, což situaci dále zhoršovalo. Odkazuje rovněž na průzkumy UNHCR z první poloviny roku 2025, podle nichž se dostupnost zdravotních služeb a léků nadále snižovala a jejich nedostupnost hlásila více než polovina respondentů; problémy se zvláště dotýkaly chronicky nemocných.
17. Žalobce tvrdí, že v Libanonu by neměl reálný přístup k léčbě diabetu. Žalovaný podle něj pouze uvedl, že v Bejrútu je léčba diabetu dostupná, avšak neřešil, zda by se k ní žalobce vzhledem ke svým poměrům vůbec dostal, zejména bez zdravotního pojištění a s ohledem na vysoké náklady. Žalobce zdůraznil, že v minulosti měl v Libanonu přístup ke zdravotní péči jen díky zaměstnání a pojištění, zatímco nyní musí většina pacientů péči hradit sama, což je dostupné jen majetnějším skupinám obyvatel. Podle žalobce předložené informace dokládají pokles kvality a dostupnosti péče, zejména specializované péče, a skutečnost, že mnozí pacienti vyhledávají léčbu v zahraničí.
18. Žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je relevantní i pro posouzení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Odkazuje na judikaturu Krajského soudu v Brně (č. j. 33 Az 18/2019-31) a Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 Azs 30/2007-69), podle níž mohou tzv. humanitární či zdravotnické případy spadat pod tuto právní úpravu, pokud nedostatek zdravotní péče v zemi původu dosahuje intenzity nelidského či ponižujícího zacházení. Odkazuje na rozsudek ESLP ve věci Paposhvili proti Belgii, z něhož plyne, že vyhoštění vážně nemocné osoby, ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, do země, kde není dostupná potřebná léčba, což může mít za následek vážné či nevratné zhoršení zdravotního stavu, může být v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
19. Podle žalobce závěry žalovaného o dostupnosti zdravotní péče nemají dostatečnou oporu ve spise a jsou založeny pouze na obecných podkladech. Žalobce tvrdí, že návrat do Libanonu by mohl vést k výraznému zhoršení jeho zdravotního stavu a porušení zákazu nelidského zacházení podle čl. 3 Úmluvy a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

20. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Uvádí, že skutkové okolnosti tvrzené žalobcem ani skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení nemohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůraznil, že žalobce ve vlasti nebyl vystaven pronásledování, nehrozí mu ani v případě návratu, a rovněž nebylo shledáno skutečné nebezpečí vážné újmy. Správní rozhodnutí bylo podle žalovaného vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu, je zákonné i plně přezkoumatelné.
21. Žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Az 3/2025-45 ze dne 28. 8. 2025, přičemž soud se ztotožnil s jeho závěry ohledně nedůvodnosti žádosti z hlediska § 12 písm. a), § 12 písm. b) i § 14 zákona o azylu. K žalobcem citované judikatuře

žalovaný uvádí, že judikatorní závěry o výjimečnosti institutu mezinárodní ochrany byly potvrzeny aktuálnějším rozhodnutím NSS ze dne 7. 11. 2022, č. j. 8 Azs 389/2021.

22. K námitce protiústavnosti přechodných ustanovení novely zákona o azylu žalovaný uvádí, že zrušení institutu humanitárního azylu nepředstavuje retroaktivní zásah do práv žadatelů, neboť šlo o ryze národní, nenárokovou formu ochrany založenou na správním uvážení, která nikdy nezakládala subjektivní právo na její udělení a nešlo o normu sankční povahy, na niž by dopadal zákaz pravé retroaktivity. Zrušením úpravy proto nemohlo být zasaženo do ústavně zaručených práv žalobce. Žalovaný současně poukazuje na to, že změna odpovídá požadavkům unijního práva na oddělení národních forem ochrany od ochrany mezinárodní. Nadto připomíná, že se v předchozím, později zrušeném správním rozhodnutí, otázkou humanitárního azylu zabýval a důvod k jeho udělení neshledal.
23. Žalovaný namítl, že žalobce odkázal na irelevantní judikaturu, a zdůraznil, že časový odstup podání žádosti byl pouze jedním z více zohledněných faktorů. Rozhodnutí bylo meritorní, přezkoumatelně odůvodněné a opřené o posouzení všech ustanovení zákona o azylu. Konstatování o účelovosti žádosti nebylo založeno jen na časovém odstupu. Námitky k délce řízení považuje žalovaný za irelevantní. Podle něj okolnosti podání žádosti v ČR nesvědčí o naléhavosti obav, přičemž připomíná, že žalobce dříve žádal o ochranu ve Švédsku i v Německu a využíval tam výhod postavení žadatele, což podle žalovaného svědčí spíše o snaze čerpat zdravotní péči v EU.
24. K otázce tvrzeného vyhrožování, kterého se mělo žalobci ze strany Hizballáhu dostat, žalovaný uvedl, že se žalobce neobrátil na státní orgány, ač tak učinit mohl. Dále vyplynulo, že žalobce neměl v zemi původu žádné potíže se státními orgány, nebyl trestně stíhán a zemi opustil s platným cestovním dokladem. Navíc důvodem vycestování žalobce nebyly problémy z Hizballáhem, nýbrž jeho zdravotní problémy. Případné vyhrožování ze strany Hizballáhu pak žalovaný hodnotí jako hypotetické.
25. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, žalovaný vycházel z doložených lékařských zpráv, dle kterých vyplývá, že žalobce je soběstačný muž, je schopen si vlastním přičiněním zajistit zaměstnání a jeho onemocnění ho na životě bezprostředně neomezuje. Žalovaný dále vycházel i ze stanoviska EUAA-MedCOI ze dne 29. 1. 2025 a informace OAMP – Libanon, Zdravotní péče ze dne 17. 2. 2025, které prokazují, že v zemi původu žalobce je dostupná adekvátní léčba a odborná diagnostická, ambulantní i hospitalizační péče. Žalovaný navíc poukazuje i na to, že v zemi původu žalobce žije jeho manželka a čtyři zletilí potomci, kteří mu mohou poskytnout potřebnou oporu v jeho zdravotní situaci.
26. Na základě všech shromážděných podkladů žalovaný uzavřel, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
28. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žalobci neuděluje.

29. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi jeho názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. Krajský soud nejprve posoudil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, k níž by musel přihlédnout i bez návrhu. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však, jak bude dále uvedeno, v daném případě nenastalo.
31. Krajský soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů. Ačkoli žalobce nepřezkoumatelnost výslovně nenamítal jako samostatný žalobní bod, obsahově brojil proti tomu, že žalovaný nedostatečně odůvodnil své závěry o dostupnosti léčby v zemi původu a že tyto závěry nemají dostatečnou oporu ve spise. Soud však konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké otázky žalovaný považoval za rozhodné, z jakých podkladů vycházel, jak tyto podklady hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Napadené rozhodnutí je vnitřně srozumitelné, jeho úvahy nejsou rozporné a je z něj seznatelné, co žalovaného vedlo k závěru o neudělení mezinárodní ochrany. To, zda žalovaný zjištěný skutkový stav posoudil správně, úplně a přesvědčivě, je již otázkou věcného přezkumu jednotlivých žalobních námitek, nikoli otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí samotného.
32. Krajský soud proto napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci.
33. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce je státní příslušník Libanonské republiky. Dne 28. 11. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž důvodnost své žádosti opřel o zdravotní a politické důvody. Uvedl, že v Libanonu je špatná zdravotní péče a že žalobcovovo jméno bylo spojeno s výbuchem v přístavu v Bejrútu. Žalobci rovněž vyhrožoval Hizballáh.
34. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále uvedl, že je libanonské státní příslušnosti, je Arab, jeho náboženství je sunnitský islám a je členem skupiny Tayyar Al Mustaqbal, není v ní však aktivní. Dorozumí se arabsky. Je ženatý a má čtyři zletilé děti. Dvě starší děti žijí v Bejrútu a dvě mladší děti žijí ve městě Hilaliyeh v Libanonu. Posledním místem bydliště žalobce je město Mazboud. Do České republiky přiletěl dne 29. 8. 2022 na základě zdravotního víza. Poté ze zdravotních důvodů odjel do Švédska, kde pobýval pět měsíců a Německa, kde pobýval sedm měsíců, přičemž v obou zemích požádal o azyl. Následně dne 28. 11. 2023 přijel zpět do České republiky. V roce 2019 měl i vízum do Švédska. Uvedl, že má vysoký krevní tlak, cukrovku a měl také problém s nohama a s bolestí zad. Užívá pravidelně léky. Do Švédska odejel ze zdravotních důvodů, neboť mu hrozilo, že mu amputují nohu. Tento problém vznikl asi rok a čtyři měsíce před příjezdem do Evropy. Ve Švédsku má příbuzné, kteří ho pozvali, z toho důvodu se tam chtěl léčit.
- Za správnost vyhotovení: R. V.

Uvedl, že má čistý trestní rejstřík, v Libanonu ani v České republice neměl nikdy žádné problémy se zákonem.

35. Při pohovoru konaném dne 8. 12. 2023 žalobce uvedl, že se narodil ve městě Bejrút, poté žil ve vesnici Mazboud, která je vzdálená asi 40 km od Bejrútu. S manželkou a dětmi je v pravidelném kontaktu. Uvedl, že má nedokončené základní vzdělání, a to pět tříd. Ve své vlasti pracoval jako řidič. V letech 1987–1992 pracoval ve Švýcarsku, jinak do roku 2022 nikde jinde nebyl. Do České republiky se rozhodl vycestovat z důvodu ekonomické situace v Libanonu a špatné zdravotní péče. Zjistil si proto informace o zdravotnictví v České republice a odjel se sem léčit. Pro vyřízení českého víza se dostavil na české velvyslanectví v Bejrútu, kde podal žádost, připojil dokumenty o zaměstnání, o zdravotním stavu a následně asi po dvou týdnech vízum získal. Vše si vyřizoval sám. Při vycestování z vlasti neměl žádné problémy.
36. Žalobce dále uvedl, že zhruba v roce 2020 nebo 2021 začal mít problémy s cukrovkou, protože ve vlasti byl nedostatek inzulínu. Poté se přidaly problémy s nohou, se zády a se srdcem. Ve vlasti se nemohl léčit, protože tam nebyly dostupné léky. Uvedl, že pokud by neodjel, tak by zemřel. K otázce zdravotní péče v Libanonu uvedl, že ještě v roce 2019 byla tamní péče dostačující. V té době byl žalobce zdravotně pojištěn a náklady na zdravotní péče hradil stát. Poté však začala krize a je již vše hrazené přímo pacienty. Žalobce nyní prostředky na svou léčbu nemá. Avšak ani skutečnost, že pacient má finance, nezaručuje, že sežene všechny potřebné léky. Žalobce dále sdělil, že v Libanonu nepodstoupil žádnou operaci ani jiné zdravotní zákroky. Byl vyšetřen soukromým lékařem, který mu předepsal léky. Na dotaz správního orgánu, jak dlouho se zdržel po příjezdu v České republice, uvedl, že zde zůstal týden, kdy v tu dobu pobýval v lázních v Karlových Varech. Následně odjel do Švédska, protože tam má tetu a došly mu peníze, tak odjel tam. Ve Švédsku se léčil s nohou, na kterou mu lékař dal sádru. Dále se tam léčil s ostatními zdravotními problémy. Vzhledem k tomu, že tam neměl zdravotní pojištění, tak tam požádal o azyl. Zůstal tam asi 6 měsíců, ale jelikož měl české vízum, tak mu bylo sděleno, že má odjet do Libanonu nebo zpět do České republiky. Do Libanonu jet nechtěl, jelikož neměl peníze na léčbu, tak odjel do Německa k sestře, kde rovněž požádal o azyl. V Německu mu poskytli potřebnou zdravotní péči, avšak po sedmi měsících ho opět poslali do České republiky. Pokud jde o zdravotní vyšetření v České republice, žalobce byl v přijímacím středisku na vyšetření a také v nemocnici Ivančice, správnímu orgánu k tomu předložil lékařské zprávy. Žalobce uvedl, že očekává, že se mulepší stav nohy a že se mu dostane i další lékařské péče. Dodal, že se stav jeho nohy ve Švédsku zlepšil a v Německu se o něho také postarali velmi dobře. V Libanonu mu nemůže být taková zdravotní péče poskytnuta, neboť je tam špatná ekonomická situace a žalobce nemá peníze na léčbu.
37. Dále, na základě dotazů správního orgánu uvedl, že k výbuchu v bejrútském přístavu došlo v roce 2020, přesné datum si již nepamatuje, protože má cukrovku. Poznamenal, že nikdo neví, co bylo příčinou toho výbuchu, ale říká se, že Hizballáh v přístavu nakládá nějaké látky do Sýrie a ty vybuchly. Na dotaz správního orgánu, jakou souvislost má tento výbuch s ním, odpověděl, že po výbuchu byla vyšetřována jeho příčina a začali stíhat všechny osoby, které by za to mohly mít odpovědnost. Vysvětlil, že v té době pracoval jako řidič na ministerstvu dopravy, přičemž ministr dopravy poslal dopis jednomu úředníkovi na ministerstvu, že uskladněné látky jsou nebezpečné. Žalobce měl záměr požádat o švédské vízum, a tak si nechal vystavit potvrzení o zaměstnání, číslo jednacích na potvrzení o

zaměstnání ale bylo stejné jako na zmíněném dopise od ministra úředníkovi. Po výbuchu se stal ministrem dopravy člověk z Hizballáhu a začali ho obtěžovat a vyhrožovat, aby předložil kopie příslušných dokumentů. Bylo jim stále podezřelé, že pod stejným číslem jednacím je evidována i jeho žádost. Řekli mu, že pokud by něco podezřelého zjistili, tak ho zabijí. Popřel, že by s ním bylo zahájeno nějaké vyšetřování. Také vyloučil, že by až do jeho odjezdu v roce 2022 měl v této souvislosti ještě nějaké potíže, k čemuž doplnil, že měl strach. Neví, proč by mu nyní v tomto smyslu mělo hrozit nějaké nebezpečí, ale dodal, že neví, jaká je tam nyní situace, protože Hizballáh má pod kontrolou celý Libanon. Na další dotaz, že v poskytnutí údajů uvedl, že mu vyhrožoval Hizballáh a o co konkrétně šlo, žalobce uvedl, že šlo o to, co uváděl v souvislosti s tím výbuchem a také o to, že po nástupu nového ministra se situace změnila, byl zákaz vstupu na určitá místa a atmosféra byla celkově napjatá. Potvrdil, že tato situace se týkala i ostatních zaměstnanců. Vyloučil, že by měl mimo zmíněných problémů, v minulosti ve vlasti nějaké potíže se státními orgány, policií či soudy. Také popřel, že by ve vlasti měl v minulosti nějaké problémy z důvodu národnosti, náboženství, pohlaví nebo pro zastávání politických názorů. V případě návratu do vlasti se obává, že mu nebude poskytnuta zdravotní péče a že bude mít problémy s Hizballáhem. Neví, jaké problémy má konkrétně na mysli, a dodal, že situace je tam složitá a může se stát cokoliv. Potvrdil, že sdělil všechny důvody, pro které žádá v České republice o mezinárodní ochranu.

38. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu „*mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, rozhodne 7 28 Az 2/2025 Shodu s prvopisem potvrzuje E. S. o udělení azylu. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany*“.
39. Podle § 12 zákona o azylu „*se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“.
40. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*“.
41. Podle ustanovení § 2 odst. 7 citovaného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány*

důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu“.

42. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se „*doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.*
43. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“.*
44. Podle čl. II bod 9. novely zákona o azylu „*v řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl“.*
45. Pokud jde o azylový důvod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl ve své vlasti pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Skutečnost, že byl členem skupiny Tayyar Al Mustaqbal a dokonce již neaktivním, sama o sobě takový závěr neodůvodňuje. Žalobce ani netvrdil, že by byl v Libanonu jakkoliv politicky aktivní, natož pak aby byl za uplatňování politických práv a svobod pronásledován. Navíc žalobce uvedl, že ve své zemi původu neměl problémy se státními orgány a neměl ani problémy z důvodu národnosti, pohlaví nebo pro zastávání politických názorů.
46. Krajský soud se dále ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu ani podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ve správním řízení uvedl, že se obává Hizballáhu, jehož členové mu vyhrožovali v souvislosti s výbuchem v přístavu v Bejrútu. Žalobce se však po vyhrožování ze strany Hizballáhu neobrátil s žádostí o pomoc na policejní složky nebo na státní orgány. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní problémy, které měl mít v zemi původu s Hizballáhem. Nutno podotknout, že žalobcův motiv vycestovat ze země byl zejména jeho zdravotní stav a snaha se léčit v zahraničí.
47. Žalobce v řízení netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit splnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu ani doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Žalobní námitky ostatně ani proti této části správního posouzení nesměřují.
48. Žalobce dále namítal, že přechodné ustanovení čl. II bodu 9 novely zákona o azylu, které vylučuje udělení národního humanitárního azylu i v řízeních zahájených přede dnem nabytí účinnosti této novely, je protiústavní. Krajský soud proto posuzoval jednak to, zda žalovaný správně vyšel z použitelné právní úpravy, jednak to, zda jsou dány důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

49. Na projednávanou věc přechodné ustanovení čl. II bodu 9 novely zákona o azylu dopadá, neboť žalovaný po zrušení předchozího rozhodnutí rozhodoval znovu již za účinnosti nové právní úpravy. Pokud tedy vyšel z toho, že podle § 14 zákona o azylu již nelze rozhodovat, postupoval v souladu s účinným právem. Otázka ústavnosti tohoto přechodného ustanovení by mohla být pro výsledek věci významná jen tehdy, pokud by žalobce mohl být při aplikaci dřívější právní úpravy v části týkající se humanitárního azylu úspěšný. Tak tomu však podle krajského soudu není.
50. Humanitární azyl podle dřívějšího § 14 zákona o azylu představoval mimořádný, nenárokový institut založený na správním uvážení žalovaného, určený pro výjimečné případy hodné zvláštního zřetele, v nichž by bylo nehumánní mezinárodní ochranu neposkytnout. Krajský soud však považuje za podstatné, že ani v případě aplikace dřívější právní úpravy by žalobce v této části věci nemohl být úspěšný.
51. Krajský soud však považuje za podstatné, že ani v případě aplikace dřívější právní úpravy by žalobce v této části věci nemohl být úspěšný. Jak zdejší soud uvedl již v předchozím rozsudku, byť nad rámec nosných důvodů rozhodnutí, ztotožnil se tehdy se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány tak výjimečné okolnosti, aby neudělení humanitárního azylu bylo možno pokládat za nehumánní.
52. Žalobce je dospělou, plně svéprávnou, soběstačnou a práce schopnou osobou. Trpí sice závažnějšími zdravotními obtížemi, zejména diabetem 2. typu, vysokým krevním tlakem a dalšími přidruženými onemocněními, avšak ze správního spisu současně plyne, že do odjezdu z Libanonu v roce 2022 pracoval jako řidič, žije samostatným životem a v zemi původu má manželku a čtyři zletilé děti. Již v předchozím řízení žalovaný opatřil podklady, z nichž dovedl dostupnost odpovídající léčby v Bejrútu, a zdejší soud tehdy neshledal, že by tvrzený nedostatek finančních prostředků či nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu samy o sobě zakládaly případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu tehdejšího § 14 zákona o azylu. Ani nyní krajský soud neshledává v osobní situaci žalobce tak mimořádné okolnosti, pro které by bylo neudělení humanitárního azylu možno považovat za nehumánní.
53. Za této situace považuje krajský soud za nadbytečné podrobně se zabývat námitkou protiústavnosti čl. II bodu 9 novely zákona o azylu a povahou namítané retroaktivity, neboť ani případná aplikace dřívější právní úpravy by nemohla vést pro žalobce k příznivějšímu výsledku. V jeho případě totiž nejsou dány okolnosti, které by mohly založit případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Z téhož důvodu krajský soud neshledal ani podmínky pro postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a pro předložení věci Ústavnímu soudu.
54. Žalobce dále namítal, že je nesprávný závěr žalovaného, že žádost je podána pouze s cílem legalizace pobytu. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že čas podání žádosti o mezinárodní ochranu sám o sobě není rozhodný pro posouzení její důvodnosti. Na žádost, která není podána bezprostředně po příchodu na území, proto nelze bez dalšího nahlížet jako na účelovou žádost podanou toliko s cílem legalizace pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49 či rozsudek téhož soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 1 Azs 342/2020-49).
55. V projednávané věci však žalovaný nezaložil své rozhodnutí pouze na skutečnosti, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po určité době od vstupu na území České

republiky. Z výpovědi žalobce naopak plyne, že jeho hlavní motivací k vycestování ze země původu a následnému pobytu v evropských státech byla snaha zajistit si odpovídající zdravotní péči, kterou v Libanonu podle svého tvrzení nemohl získat. Žalobce sám uvedl, že do České republiky přicestoval na zdravotní vízum, následně vycestoval do Švédska a Německa, kde rovněž žádal o mezinárodní ochranu v souvislosti s potřebou léčby. Rozhodujícím důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany přitom nebylo samotné načasování žádosti, nýbrž závěr žalovaného, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící pro udělení azylu ani že nejsou splněny podmínky pro udělení další formy mezinárodní ochrany. To, že žalovaný při hodnocení věci přihlédl i k okolnostem podání žádosti, proto samo o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

56. Nedůvodná je i námitka, že pokud žalovaný považoval žádost za účelovou, musel ji bez dalšího posoudit jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu. Skutečnost, že žalovaný vedl standardní řízení a žádost žalobce meritorně posoudil, sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka účelovosti proto nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
57. Další žalobní námitka spočívá v tvrzení, že žalovaný nedostatečně posoudil zdravotní stav žalobce a reálnou dostupnost potřebné léčby v Libanonu, a nesprávně proto uzavřel, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Této námitce krajský soud taktéž nepřisvědčil.
58. Nejvyšší správní soud k tomuto v usnesení ze dne 18. 5. 2021, č. j. 2 Azs 330/2020-61 uvedl, že *„co se pak týče udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů ve smyslu § 14a zákona o azylu, z judikatury ESLP i Nejvyššího správního soudu plyne, že tento institut je vyhrazen pro velmi výjimečné případy, nikoliv však jen pro ty, v nichž je žadatel v době podání žádosti bezprostředně ohrožen na životě. Podle rozsudku ve věci Paposhvili proti Belgii jde i o případy vážně nemocných osob, „u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života“ (bod 183 rozsudku).“*
59. Tamtéž uvedl, že *„z judikatury ESLP plyne, že je na žadateli, aby předložil důkazy pro to, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu (srov. bod 186 rozsudku Paposhvili proti Belgii). Informace o svém zdravotním stavu musí poskytnout žadatel v takové kvalitě, aby z nich bylo možné učinit závěr o tom, v jak závažném stavu se žadatel nachází a jaké riziko by pro něj představovaly samotná cesta do země původu i následné setrvání v ní. Na žalovaném je, aby tyto důkazy řádně posoudil a potvrdil či rozptýlil žadatelovy obavy, že se jeho zdravotní stav zásadně zhorší, tím, že si obstará dostatek informací o dostupnosti zdravotní péče v žadatelově zemi původu (obdobně bod 187 rozsudku Paposhvili proti Belgii).“*
60. Žalovaný v projednávané věci vycházel z lékařských zpráv předložených žalobcem i z informací o zemi původu, zejména z Informace EUAA - MedCOI ze dne 29. 1. 2025 a Informace OAMP - Libanon, Zdravotní péče, ze dne 17. 2. 2025. Z těchto podkladů dovodil, že v Libanonu, konkrétně v Bejrútu, je dostupná adekvátní léčba odpovídající zdravotním obtížím žalobce, a to jak léčba ambulantní, tak i odborná diagnostická a případně hospitalizační péče. Současně vycházel z toho, že žalobce sice trpí více chronickými onemocněními, avšak jeho zdravotní stav jej bezprostředně neohrožuje na životě, léčba probíhá ambulantně a žalobce je nadále soběstačný.

Za správnost vyhotovení: R. V.

61. Krajský soud uvádí, že ač je žalobcův zdravotní stav neuspokojivý, nejedná se o tak závažný případ jako ve věci Paposhvili proti Belgii. V něm žadatel trpěl akutní leukémií a bez transplantace, které by se mu v Gruzii nedostalo, bylo zhoršení jeho zdravotního stavu takřka nevyhnutelné. Žalobcovy problémy jsou podle informací žalovaného možno navíc řešit i v rámci libanonského zdravotního systému (byť zajisté není dokonalý). Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že omezené prostředky stěžovatele na zaplacení nákladné zdravotní péče zpravidla nelze vykládat jako mučení ani nelidské či ponižující zacházení ze strany domovského státu (srov. např. usnesení ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 259/2016 - 18, či ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018 - 22). S ohledem na uvedené krajský soud v souladu s názorem žalovaného uvádí, že stav žalobce není tak vážný, aby mu návrat do země původu a stav tamní zdravotní péče mohly způsobit vážnou újmu.
62. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a soběstačnou osobou, do odjezdu z Libanonu pracoval jako řidič a v zemi původu má rodinné zázemí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i ze správního spisu současně plyne, že potřebná péče je dostupná v Bejrútu, tedy v místě, které pro žalobce nepředstavuje zcela nedostupný prostor. Žalobce sice tvrdil, že bez zdravotního pojištění a s ohledem na náklady nebude mít k léčbě reálný přístup, toto tvrzení však zůstalo převážně v obecné rovině a nebylo doloženo takovými konkrétními skutečnostmi, z nichž by bylo možno dovodit, že právě on bude z přístupu k potřebné péči fakticky vyloučen.
63. Za tohoto stavu krajský soud uzavírá, že žalovaný neposoudil zdravotní námitku žalobce pouze abstraktně, ale ve vazbě na jeho konkrétní diagnózy, osobní poměry a aktuální informace o zemi původu. Samotná skutečnost, že zdravotní péče v České republice je pro žalobce kvalitnější, lépe dostupná nebo ekonomicky výhodnější než v Libanonu, ještě neznamená, že by návrat do země původu zakládal nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
64. Krajský soud proto přisvědčil závěru žalovaného, že by žalobci v případě návratu do Libanonu nehrozilo reálné nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení spočívající v nedostupnosti potřebné zdravotní péče. Žalobní námitka směřující do posouzení podmínek doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu tak není důvodná.
65. Žalobce dále poukazoval na zhoršenou bezpečnostní situaci v Libanonu a na dopady ozbrojeného konfliktu mezi Izraelem a Hizballáhem, respektive na jeho důsledky pro civilní obyvatelstvo a zdravotnický sektor. Tato námitka směřuje k posouzení podmínek doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
66. Krajský soud musel zhodnotit, zda žalobci hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, shrnul, že „*nezbytnou podmínkou udělení tohoto typu doplňkové ochrany je dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vycházející z judikatury Soudního dvora EU i Evropského soudu pro lidská práva (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS) existence mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, jehož definici vymezil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. ledna 2014, Diakité, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39, a dále žadateli musí v důsledku takového konfliktu brozit vážná újma v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu válečného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému*“
Za správnost vyhotovení: R. V.

žadatelé přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá na území, z něhož žadatel pochází, charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“.

67. Krajský soud v této souvislosti nepřehlédl, že v předchozím zrušujícím rozsudku vyšel při přezkumu podle § 32 odst. 9 zákona o azylu z tehdy aktuální bezpečnostní situace v Libanonu s ohledem na ozbrojený střet mezi Izraelem a Íránem započatý dne 13. 6. 2025, a právě tato změna poměrů po vydání tehdejšího správního rozhodnutí vedla ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Nynější věc je však třeba posoudit znovu podle skutkového stavu existujícího v době nynějšího rozhodnutí soudu. Pokud tedy krajský soud nyní dospívá k odlišnému závěru, neznamená to rozpor s předchozím rozsudkem, nýbrž odraz dalšího vývoje bezpečnostní situace a nových aktuálních podkladů, které žalovaný po vrácení věci obstaral.
68. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vycházel zejména z informací OAMP - Libanon, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 22. 1. 2025, ze zprávy OAMP Írán - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 7. 2025, z informace Belgického království CEDOCA - Libanon, Bezpečnostní situace, ze dne 24. 9. 2025, a dále z aktuálních zpráv ČTK z konce září a října 2025. Z těchto podkladů žalovaný dovodil, že ačkoli bezpečnostní situace v Libanonu zůstává citlivá a na jihu země nadále dochází k bezpečnostním incidentům a ojedinělým náletům, intenzita násilí nedosahuje takové úrovně, aby bylo možno hovořit o celoplošném a nerozlišujícím svévolném násilí dopadajícím na civilní obyvatelstvo na celém území státu. Podle těchto podkladů se rozhodující část bezpečnostních problémů soustřeďuje především do jižního Libanonu, zatímco v centrální části země, kam spadá Bejrút a okolí žalobcova posledního bydliště, nebyly zjištěny takové ozbrojené střety, které by samy o sobě zakládaly důvod pro udělení doplňkové ochrany.
69. Žalovaný se současně výslovně zabýval i tím, zda novější regionální vývoj, zejména ozbrojený konflikt mezi Izraelem a Íránem v červnu 2025, nemění situaci v Libanonu natolik, aby bylo třeba dospět k jinému závěru. Vycházel přitom z podkladů, podle nichž byl tento konflikt ukončen příměřím dne 24. 6. 2025, které bylo následně dodržováno, a z nichž nevyplývá, že by šlo o konflikt mající trvalý a přímý dopad na celé území Libanonu. Tím se nynější skutkový stav odlišuje od situace, z níž vycházel krajský soud v předchozím zrušujícím rozsudku, kdy bezpečnostní poměry hodnotil v době probíhající regionální eskalace.
70. Krajský soud současně sám ověřil obsah podkladů, z nichž žalovaný vycházel. Ze zprávy OAMP Libanon - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 22. 1. 2025 vyplývá, že ozbrojené střety mezi Izraelem a Hizballáhem se po vypuknutí bojů v říjnu 2023 postupně vyostřovaly, avšak z hlediska územního dopadu se soustřeďovaly především na jižní Libanon, zejména na oblasti podél tzv. modré linie, údolí Bikáa, jižní předměstí Bejrútu a další lokality na jihu a východě země. Ze zprávy OAMP Írán - Bezpečnostní a politická
- Za správnost vyhotovení: R. V.

situace v zemi ze dne 28. 7. 2025 vyplývá, že ozbrojené střety mezi Izraelem a Íránem započaly dne 13. 6. 2025 a měly charakter časově i geograficky omezené operace, při níž Izrael útočil na íránská vojenská a jaderná zařízení a Írán reagoval raketovými a dronovými útoky, do nichž se zapojili také jemenští Húsíjové. Podle této zprávy došlo již dne 24. 6. 2025 k vyhlášení příměří, které je oběma stranami dodržováno. Zpráva CEDOCA Libanon – Bezpečnostní situace ze dne 24. 9. 2025 popisuje, že izraelská armáda se od ledna 2025 postupně stahovala z většiny území jižního Libanonu a přetrvávající přítomnost se koncentruje na několik pozic při hranici. Přestože nadále dochází k náletům na různé lokality v jižním Libanonu a v údolí Bikáa, jejich intenzita je vázána výlučně na tuto specifická území. Krajský soud vzal v úvahu také obsah dvou aktuálních zpráv ČTK, na něž žalovaný odkázal. Ze zprávy ze dne 29. 9. 2025 vyplývá, že izraelská armáda se stáhla z většiny území jižního Libanonu a na území státu zůstává pouze na pěti pozicích podél společné hranice, přičemž bezpečnostní situace se soustřeďuje právě na tuto oblast. Zpráva dále uvádí, že libanonská vláda přijala rozhodnutí o naplňování příměří a plánuje převzít odpovědnost za bezpečnost na jihu země po ukončení mise UNIFIL, což zároveň nasvědčuje stabilizačnímu trendu. Ze zprávy ČTK ze dne 9. 10. 2025 vyplývá, že hnutí Hamás vyhlásilo konec války a začátek trvalého příměří, a že příměří je garantováno mezinárodními aktéry, zatímco Izrael a Hamás přijaly první fázi mírového plánu USA zahrnující zastavení bojů.

71. Z uvedených podkladů tedy vyplývá, že ozbrojené násilí v Libanonu je geograficky omezené, soustřeďuje se primárně na jih země, a v centrální oblasti v okolí Bejrútu, kde žalobce žil, nedochází k ozbrojeným střetům ani dalším projevům násilí dosahujícím intenzity vážné újmy. Tyto poznatky plně odpovídají závěrům žalovaného.
72. Na základě uvedených podkladů krajský soud uzavírá, že ozbrojený konflikt v Libanonu nemá charakter tzv. totálního konfliktu, a nelze proto presumovat, že by vážná újma hrozila každému civilistovi bez ohledu na jeho individuální situaci. Je nezbytné zkoumat, zda je konkrétní žadatel vystaven dostatečně individualizovanému riziku, zda se konflikt odehrává v místě jeho návratu, případně zda může nalézt účinnou ochranu v jiné části země. V projednávané věci však žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by právě jeho osobní, rodinné či jiné poměry zvyšovaly riziko, že se stane terčem svévolného násilí. Ani ze shromážděných podkladů nevyplývalo, že by v oblasti Bejrútu či Mazboud, kde žalobce naposledy pobýval, docházelo k ozbrojeným střetům nebo bezpečnostním incidentům takové intenzity, která by mohla založit vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
73. Samotná skutečnost, že bezpečnostní situace v některých částech Libanonu zůstává napjatá a že v jižním Libanonu dochází k incidentům souvisejícím s izraelsko-libanonským napětím, nepostačuje k závěru o naplnění podmínek doplňkové ochrany. Podle podkladů založených ve správním spise se jedná o geograficky omezené projevy násilí, které nedosahují úrovně celoplošného a nerozlišujícího ohrožení civilního obyvatelstva. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do Libanonu nehrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobní námitka směřující do tohoto ustanovení tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

74. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. února 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně